

בתי הגנרלית

כדאי שהיא תשרת בבסיס סגור כדי לחוות קצת חיים בלי אמא ואבא, חביתה שמנונית לא תיכנס לפה שלה, ואם תשמעו בעיר הבה"דים תימהוני צועק: "שוני, שובי הביתה", תתעלמו, זה יעבור לי * ניצני מגייס את בתו הקטנה

כמאמר השיר, הימים חולפים שנה עוברת, וככה

בשקט-בשקט הקטנה שלנו מתגייסת בעוד שבוע. הגדולות השתחררו מזמן ונבלעו אל החיים שאחרי הצבא, לעבודה ולאקדמיה, ועכשיו הקטנטונת הזאת, שממש לפני גזע נולדה, חותלה, הואכלה מבקבוק, נגמלה ממוצץ ונודנדה בגינה הציבורית, עוברת להשגחתו של צה"ל. לכבוד האירוע החלטתי לפנות ישירות למפקד העליון של הצבא כדי להסביר לו עם מה הוא עומד להתמודד, להתריע מפני האיומים שכרוכים במהלך ולהבטיח שהצבא יגיע ערוך ומצויד לאירוע הדרמטי הזה.

רא"ל הרצי הלוי היקר,

רציתי לעדכן שממש כמה ימים לפני כניסתך לתפקיד, בינואר, נפקיד בידך למשך שנתיים את בתנו, המכונה בפי כל "התינוקת", שזה כינוי קצת פחות צבאי מהכינויים שאתה רגיל אליהם כמו יאיר, בוגי או קצ'ה. יש לה כמובן עוד שמות שהמציאו לה אחיותיה כמו שונמית, שוני, צ'וצ'קו או שולה, אבל מכיוון שבשלב הזה ההיכרות בינינו מאוד בסיסית, אולי זה קצת מוקדם לשבור דיסטנס ולעבור ליח"ס לא פורמליים.

אני משער שלקראת כניסתך ללשכת הרמטכ"ל אתה עובר עכשיו על הניירות החסויים של מבצעים שעד היום לא נתנו לך לראות, אבל עם כל הכבוד לנושאים כמו הגרעין האיראני והתעצמות חיזבאללה, אסור שתשכח מה סדר העדיפויות האמיתית ותקדיש כמה דקות למתגייסת החדשה. בשבילך היא אולי עוד חיילת, אבל עבורנו היא עולם ומלואו.

כמי שגדל כאן ושירת בצה"ל יש בי יראה וכי בוד עצום לרמטכ"ל, ולכן קשה לי להסתגל למחשבה שהאיש שאחראי לכל הצבא עדיין היה בבית ספר יסודי כשאני התגייסתי. במקרה שלי לא מדובר בקריירה צבאית מזהירה כמו שלך או באיום על מעמדו ההיסטורי של מאיר הרציון. שירתי שנה בתותחנים, אני בעל רישיון לא בתוקף לנהוג בנגמ"ש (לפי המצב הנוכחי בכבישים, אני מצטער שאני לא יכול לנסוע היום באחד כזה) ואת שלוש שנות השירות הנוספות מתוך ארבע עשיתי בתור אחראי ווליום של מצעד הפזמונים בגלי צה"ל כטכנאי שידור, ככה שהמלחמות שחווית היו בין גרודי המעריצות של צביקה פיק לאלה של יגאל בשן.

בניגוד למצב בתקופת השירות שלי, שבה לא היתה תקשורת וכדי לשוחח עם ההורים פעם בשבוע היית צריך להתחנן למרכזנית עלומה דרך טלפון שדה שתחבר אותך, בזמן שהיא מקשיבה לשיחה ומוודאת

שאתה לא מגלה שום סוד צבאי או רגש מוגזם – היום מעורבות ההורים היא משמעותית, וכל חייל מרווח בזמן אמת לאמא שלו ולכרמלה מנשה אם משהו לא נראה לו. למשל, אם המפקד לא אמר "בבקשה" אחרי שהוא הורה לו להקיף בריצה את האפסנאות, או שנגמר הקוטג' בארוחה, השניצל היה בלי פירורים והתירס הגיע בקופסת שימורים לא טרייה. לא יודע אם זה טוב לצבא, אבל כאבא אני מעדיף את זה ככה. עד היום יש לי איזה כאב מטריד בכתפיים מסחיבת אלונקות באזור ראש העין והשמיעה שלי חלשה מרעם התותחנים, ואם אפשר לשחרר את התינוקת מהעניין הזה – אני דווקא אשמח. מצד שני, ואני מקווה שהיא לא שומעת וקוראת את זה, היינו שמחים אם היא דווקא תשרת בבסיס סגור ותחזור רק בסופי שבוע. היא צריכה לחוות את החיים בלי אמא ואבא ולהכיר עוד אנשים, ומובן שיש לזה גם צד כלכלי ובזמן שהיא תבלה

את הלילות במהלך השבוע בשמיכה צבאית שהיא תחלוק עם גרוד פשפשים, אני שוקל להשכיר את החדר הוורדרר שלה לדיררים באייר בייאנדיבי או לזוגות בוגדניים שמחפשים קן אהבה לכמה שעות.

לשירות בבסיס סגור, ועדיף שיהיה רחוק מהמרכז, יש יתרונות פיננסיים נוספים. מי כמוך יודע ששירות בקריה חושף אותך לשלל הפיתויים של קניון עזריאלי, מתחם שרונה והשי ווארמות של אבן גבירול. עדיף שיבטה, שם היא תעשה שירות שיתרום יותר גם לה, גם לביטחון ישראל וגם לעובר ושב שלנו. מזמן לא אכלתי בבסיס צבאי, אבל על סמך מה שאני זוכר כדי לעזור לשלב את הבת שלי במערכת הביטחונית, הצבא יצטרך לעשות מאמץ ניכר ולהשתפר בגזרת הבישול

איור: עובדיה בנישו

והצילחות. מדובר בילדה שצרכה בשנים האחרונות כמויות של "מאסטר שף", "MKR" ו"משחקי השף", וההכנה שלה בתחום היא בהתאם. כל סלט בוקר שלה נראה כמו "מנה של גמר", כולל הקפדה על שמן זית איכותי, חומץ בלסמי מצומצם, עלי בזיליקום טריים, אבוקדו פרוס וצילחות שלא היה מבייש את המסעדה החדשה של רושפלה.

כדאי שהגורמים הקולניריים ייערכו בהתאם ויידעו שהתהלה מוגש עם מקל קינמון ולפעמים מדובר בצ'אי מסאלה איכותי. אם בעיר הבה"דים חושבים שאפשר יהיה לסתום לה את הפה באיזו שקשוקה שומנית וקפה בוץ שיגרום לה לחישוב שהטבח בחש אותה עם הנעל שלו – אז יוסטון, יש לנו בעיה. אני מכיר אותה, כשהיא רעבה ועצבנית – עדיף להתייחס לה ולחייב לבנוק.

לגבי תורניות מטבח, לא הייתי בונה עליה. נכון שהשמעת

בבית קצת רופפת וגם ההיררכיה לא ממש מוגדרת, אבל אם לצורך העניין אני סגן המפקד העליון של הבית, אז אני מורה בהכנעה שברוב המקרים שבהם היא התבקשה בנימוס לסדר את המטבח, נרשם סירוב פקודה לצד הצטיינות יתרה באגף התירוצים המקוריים.

אם במיונים הראשונים אתם מזהים שיש לילדה יכולות באזורי ה-8200, אל תהססו. ממה שקראתי, למי שמגיע לשם יש סיכוי יותר טוב להיות מעורב באיזה אקזיט ולהפוך בהמשך לגיל שויד או סתם למישהו שנוכל לחיות על חשבוננו בפנסיה. לילדה יש יכולות חזקות בעולמות הדיגיטליים, וכי דאי שמישהו יעשה עם זה משהו. אני אישית פחות בעולמות הטיקטוק והאינסטגרם, אבל היא מראה סימנים של תשוקה וחריצות גבוהה בתחום, לפחות על פי השעות שהיא מקדישה לצפייה בסרטונים של משפיעניות וכוהנות ביוטי. אני מאמין שאפשר לרתום את היכולות שלה לטובת ביטחון המדינה, למשל לשלב אותה במערך ההסברה בתפקיד של מט"קית – מעליבת טיקטוק, שבמסגרתה היא תעליב איראנים בטיקטוק תוך שימוש בגיפים ובממים מהסדרה "טהרן".

הרצי יקר, לא יודע אם יש לך בנות צעיר

רות, אבל עצה ממני – היום המלחמה האמיתית היא על התודעה. הרשת מלאה בסרטונים של חיילות רוקדות עם אם-16, וחשוב שבטיקטוק הן ייראו מטוקטקות. לטובת יחסי הציבור של צה"ל מול צבאות האויב, כדאי להקים יחידת נראות צבאית עם מש"ג (מעצבת שיער גרודית), מצ"פ (מעצבת ציפורניים פיקודית), כולל התמחות בלק ג'ל, וכי מובן איש מג"ב (מעצב גבות). גם בחזית המדים יש מקום לשדרוגים. כמי שמדי יום מתייצבת במט"ב של לנו עם מה שמכונה לוק שיתוק ויודעת מה קורה בתחום האופנה בכל פינה בעולם, מהעיצובים של פראדה ועד התינוק של קיארה פראנץ, לגברת יהיה הרבה מה לתרום לעולמות המדים הייצוגיים וההסוואה – למרות שלא בטוח שהייתי שולח את סיירת גולני לפעולה בעורף האויב עם נעליים ורודות של בלנסיאגה.

סתם שתדע, הילדה מכורה לטלוויזיה וחייבת בכל יום שעתיים-שלוש של ערוץ. אין לי עניין להיכנס לתכנונים של צה"ל וללוחות הזמנים של פעולות נועזות, אבל נראה לי שאם ייתנו לה את השעה-שתיים עד ארבע להתערכנות ולהשלמת הפרקים שהיא עדיין לא הספיקה לראות ב"פרנרס" וב"מחוברים", תקבלו חיילת רגועה יותר. גם שני"צ קטן יכול להועיל, ועדיף לא בשק"ש. כך שאם אפשר

להתחשב ולהימנע מהמראות מטוסים או מהפצצות כורים בין שתיים לארבע, מה שעלול להפריע לשנת היופי שלה, זה יהיה נחמה. הבעיה האחרונה היא החיבוקים והנשיקות. מדובר בגוש מתיקות מחבק שיודע לתת לפחות פעמיים או שלוש ביום חיבוק חם מיוזמתו, בתוספת טקסטים מלאי אהבה, פרגון וסופרלטיבים כמו "חתך שלי, האבא הכי טוב בעולם" ו"אל תעזוב אותי לעולם, שמעת?"

אני כבר מזהיר שאם בעיר הבה"דים יבחינו שבכוונת הקי רובים בתימהוני שמסתובב ברכב פרטי סביב הבסיס ללא סיבה נראית לעין וצועק מהחלון למגפון: "שוני, שובי הביתה", כניראה זה אני, חולה געגועים, שמתפקד כרגע כמ"פ – מייצר פריחות. לא נורא, נראה שזה יעבור לי בתוך חודש-חודשיים או שנתיים. *

yairn@israelhayom.co.il